

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu Mgr. Jiřího Gottwalda a soudců JUDr. Daniela Spratka, Ph.D., a JUDr. Moniky Javorové ve věci žalobců a) **S. V.**, b) **V. B.**, c) **Mgr. L. H.**, a d) **Ing. Mgr. K. H.**, všech v řízení zastoupených JUDr. Milanem Vašíčkem, advokátem se sídlem Brno, Lidická 57, proti žalovanému **Krajskému úřadu Moravskoslezského kraje** se sídlem Ostrava, 28. října 117, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 7.4.2014 č.j. MSK 48395/2014, ve věci určení charakteru pozemní komunikace,

t a k t o :

I. Rozhodnutí Krajského úřadu Moravskoslezského kraje ze dne 7.4.2014 č.j. MSK 48395/2014 se **zrušuje** a věc se **vrací** žalovanému k dalšímu řízení.

II. Žalovaný je **povinen** zaplatit žalobkyni a) na náhradě nákladů řízení částku 12.274,65 Kč do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám JUDr. Milana Vašíčka, advokáta se sídlem Brno, Lidická 57.

III. Žalovaný je **povinen** zaplatit žalobci b) na náhradě nákladů řízení částku 12.274,65 Kč do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám JUDr. Milana Vašíčka, advokáta se sídlem Brno, Lidická 57.

IV. Žalovaný je **povinen** zaplatit žalobci c) na náhradě nákladů řízení částku 12.274,65 Kč do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám JUDr. Milana Vašíčka, advokáta se sídlem Brno, Lidická 57.

V. Žalovaný je **povinen** zaplatit žalobkyni d) na náhradě nákladů řízení částku 12.274,65 Kč do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám JUDr. Milana Vašíčka, advokáta se sídlem Brno, Lidická 57.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobci se podanou žalobou domáhají přezkoumání shora označeného rozhodnutí žalovaného, jímž bylo zamítnuto odvolání žalobců a potvrzeno rozhodnutí Obecního úřadu Štítina ze dne 6.1.2014 č.j. STI-37/2014, kterým byla zamítnuta žádost o vydání rozhodnutí o existenci veřejně přístupné účelové komunikace na pozemcích parc. č. X, X a X v k.ú. Štítina.

Napadené rozhodnutí žalovaného je vystavěno na dvou nosných závěrech:

- 1) v řízení nebylo prokázáno, že by kdy byl dán souhlas vlastníků s neomezeným užíváním jejich komunikace (tzv. darování k obecnému užívání), a
- 2) není dána potřeba celé veřejnosti (tj. všech) na užívání předmětné komunikace.

Žalobci namítají, že:

- 1) předmětná komunikace byla dlouhodobě masivně využívána s konkludentním souhlasem vlastníků; a
- 2) pro deklaraci veřejné přístupnosti účelové komunikace není potřeba, aby byla dána komunikační potřeba úplně všech, rozhodná je potřeba vlastníků pozemků, kteří nemají ke svým pozemkům jiný přístup.

Žalovaný ve vyjádření k žalobě setrval na argumentaci obsažené v napadeném rozhodnutí.

Vlastníci předmětné komunikace, ač o řízení soudem žádně zpraveni a poučení o možnosti uplatnit práva osob zúčastněné na řízení, práva osob zúčastněných na řízení neuplatnili.

Krajský soud přezkoumal v mezích žalobních bodů [§ 75 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s.ř.s.“)] napadené rozhodnutí, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování žalovaného (§ 75 odst. 1 s.ř.s.).

Ad 1)

Žalovaný v napadeném rozhodnutí snáší řadu argumentů navázaných na recentní judikaturu soudů rozhodujících ve správním soudnictví, na základě nichž dospívá k závěru, že v řízení nebylo prokázáno, že by kdy byl dán souhlas vlastníků s neomezeným užíváním jejich komunikace.

Krajský soud je přitom nucen konstatovat, že podle obsahu správního spisu, jak byl soudu předložen, se správní orgány nikdy v řízení ani nepokusily zjistit názor

těchto vlastníků, ačkoli s nimi jednaly jako s účastníky řízení. Jakkoli přitom byli předmětní spoluvlastníci v řízení před správními orgány, stejně jako v řízení před soudem, absolutně pasivní, je i v takové situaci podle § 3 zák. č. 500/2004 Sb., správního řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“) povinností správních orgánů zjistit stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a to v rozsahu, který je nezbytný pro soulad jeho úkonu s požadavky základních zásad správního řízení uvedených v § 2 správního řádu.

Ukládá-li pak § 2 odst. 3, 4 správního řádu správním orgánům povinnost šetřit práva nabytá v dobré víře a dbát, aby přijaté řešení odpovídalo okolnostem daného případu, bylo na místě se přinejmenším pokusit o zjištění názoru vlastníků předmětné komunikace, ať již výzvou k písemnému vyjádření či jejich předvoláním k zachycení jejich stanoviska do protokolu. Tomuto požadavku však správní orgány nedostály.

Uvedené pochybení při zjišťování skutkového stavu vyniká o to více, že správní orgány obou stupňů zcela přehlédly, že žalobci přiložili k žádosti v rámci 214 prohlášení i podepsané (byť bez ověření podpisu) prohlášení A. K., nar. X, bytem O.-K., M. 4, který je podílovým spoluvlastníkem pozemků parc. č. X a X, vždy k 1/2 a který byl podle zjištění správních úřadů i jedním ze dvou stavebníků předmětné cesty, tohoto znění:

*„Souhlas s užíváním staveniště – cesty
na parcelách X, X, X a X
v KÚ obce Štítina, 763888, okres Opava
k chůzi, jízdě, zimní údržbě a svozu odpadů*

Tímto souhlasím s tím, aby majitelé parcel kolem komunikace budované na parcelách X, X, X a X, kterých jsem spoluvlastníkem (vlastním ideální polovinu těchto parcel), toto staveniště, které je zároveň jejich jediným přístupem k domovům a stavbám, využívali na vlastní riziko k chůzi a jízdě všemi dopravními prostředky, a aby pro jejich účely tyto pozemky využívala i potřebná dopravní technika bez omezení hmotnosti (např. doprava stavebního materiálu, vozidla zimní údržby, vozidla pro svoz komunálního odpadu, záchranná a hasičská vozidla). Stejný souhlas uděluji i rodinám a návštěvám majitelů parcel kolem předmětného staveniště.

Zároveň prohlašuji, že jsem nikdy od počátku výstavby komunikace v dané lokalitě nikomu nebránil v užívání těchto parcel (staveniště), konkrétně v chůzi či jízdě po nich a mým záměrem naopak bylo, aby se tyto staly veřejnou účelovou komunikací, což vyplývá i z projektu komunikace.

Žádná mnou dříve vydaná plná moc tento můj souhlas a prohlášení nemůže popřít.

V Hlučíně dne 14. ledna 2013“

Aniž by pak správní orgány tuto listinu jakkoli vyhodnotily, přijaly závěr, že v řízení nebylo prokázáno, že by kdy byl dán souhlas vlastníků s neomezeným užíváním jejich komunikace.

Tím ovšem zatížily svá rozhodnutí nepřezkoumatelností, což je podle § 76 odst. 1 písm. a) s.ř.s. důvodem pro zrušení napadeného rozhodnutí. Současně se tak i obsah napadeného rozhodnutí ocitá v rozporu s obsahem správního spisu, což je dalším zrušovacím důvodem, uvedeným v § 76 odst. 1 písm. b) s.ř.s.

Je na správních orgánech, aby obsah uvedené listiny, která je obsahem správního spisu, řádně vyhodnotily, což se dosud nestalo. Až po takovém řádném vyhodnocení, příp. též po dalším vyjasnění skutkového stavu, budou moci správní orgány přijmout náležité nové závěry týkající se posouzení, zda k darování předmětné komunikace k obecnému užívání došlo či nikoli.

Jakkoli právě uvedené samo o sobě postačuje ke zrušení napadeného rozhodnutí, považuje krajský soud za potřebné korigovat i závěr žalovaného uvedený shora ad 2). Tento závěr je podepsanému soudu znám z jeho úřední činnosti (např. ze spisu zdejšího soudu sp. zn. 22 A 53/2013), byl však již v minulosti korigován Nejvyšším správním soudem. Ten v rozsudku ze dne 30.11.2015 č.j. 6 As 213/2015-14, Sb. NSS č. 3371/2016, www.nssoud.cz, vyslovil, že (proložení části textu provedl podepsaný soud) „*souhlas vlastníka je tím znakem veřejně přístupné účelové komunikace (§ 7 odst. 1 zákona č. 13/1997 Sb., o pozemních komunikacích), u něhož je třeba zhodnotit, zda cestu užíval blíže neurčený okruh osob (tj. veřejnost). Znak nutné komunikační potřeby se naopak zkoumá ve vztahu ke konkrétním dotčeným nemovitostem, pro něž sporná cesta plní funkci komunikační spojnice. Oba uvedené znaky musí být naplněny, aby bylo možno na soukromém pozemku deklarovat veřejnou cestu, avšak zkoumat je třeba každý z nich zvlášť.*“ S tímto závěrem se podepsaný soud plně ztotožňuje.

Z uvedených důvodů krajský soud napadené rozhodnutí žalovaného podle § 76 odst. 1 písm. a) a b) s.ř.s. zrušil a věc podle § 78 odst. 4 s.ř.s. věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení. V něm jsou správní orgány vázány právními názory vyslovenými v tomto rozsudku (§ 78 odst. 5 s.ř.s.).

O náhradě nákladů řízení mezi účastníky bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 s.ř.s., když žalobci byli v řízení procesně úspěšní a vzniklo jim tak vůči žalovanému právo na náhradu nákladů řízení. Náklady žalobců tvoří:

a) zaplacené soudní poplatky		12.000,00 Kč
b) náklady právního zastoupení advokátem		
α) odměna advokáta za zastupování v řízení ve výši 9.920 Kč / úkon při těchto úkonech právní služby:		
1) příprava a převzetí věci	§ 7, § 9 odst. 4	
2) sepis žaloby	písm. d)	
3) sepis repliky ze dne 4.8.2014	§ 12 odst. 4	29.760 Kč
	vyhl. č. 177/1996 Sb.	
β) paušální náhrada hotových výdajů advokáta ve výši 300 Kč / úkon při úkonech právní pomoci vypočtených pod písm. α)	§ 13 odst. 3	900,00 Kč
	vyhl. č. 177/1996 Sb.	
γ) DPH 21% z částek uvedených pod písm. α) – β)	§ 57 odst. 2 s.ř.s.	6.438,60 Kč
		49.098,60 Kč
Celkem		
z čehož na každého z žalobců připadá ¼		12.274,65 Kč

Soud proto uložil žalovanému zaplatit každému z žalobců na náhradě nákladů řízení tuto částku, a to dle § 64 s.ř.s. ve spojení s § 149 odst. 1 zákona č. 99/1963 Sb., občanského soudního řádu, ve znění pozdějších změn a doplnění (dále jen „o.s.ř.“) k rukám advokáta, který žalobce v řízení zastupoval. Vzhledem k odlišné úpravě s.ř.s. a o.s.ř., týkající se nabytí právní moci rozhodnutí (srov. § 54 odst. 5 s.ř.s., § 159, § 160 odst. 1 o.s.ř.), uložil soud žalovanému povinnost zaplatit náhradu nákladů řízení ve lhůtě 30 dnů od právní moci rozsudku.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů od doručení tohoto rozhodnutí k Nejvyššímu správnímu soudu.

Nesplní-li povinný dobrovolně, co mu ukládá vykonatelné soudní rozhodnutí, může oprávněný podat návrh na soudní výkon rozhodnutí.

V Ostravě dne 5. října 2016

Mgr. Jiří Gottwald
předseda senátu